

drogi, prowadzącej ze wsi Brzozówki do Przedmieścia Kijowskiego, w którym to miejscu, załamuje się w kierunku południowo-wschodnim, biegnie prostą linią prawym (wewnętrznym) brzegiem drogi powyższej, przecinając tor Baranowicki, drogę Brzozowską i drogę, równoległą z torem Baranowickim — i dochodzi do punktu, położonego na południowej stronie ostatniej drogi. Dalej granica łamie się w kierunku wschodnim i biegnie prawą (południową) stroną drogi do punktu położonego na tejże południowej stronie drogi. Dalej, granica zmienia kierunek na południowo-wschodni i biegnie prostą linią — najpierw między posesyj prywatnych, dalej zaś lewą (zewnątrzną) stroną drogi polnej (gminy miejskiej) i dochodzi do szosy, prowadzącej do Tryszyna — i nie przecinając szosy, granica zmienia kierunek na południowo-zachodni i prostą linią północną (wewnętrzną) stroną pasa wyłączenia szosy, przecinając szosę strategiczną — dochodzi do punktu, położonego na zachodniej (wewnętrznej) stronie pasa wyłączenia wskazanej strategicznej szosy. Od tego punktu granica biegnie prostą linią w kierunku południowo-wschodnim prawą (wewnętrzną) stroną pasa wyłączenia szosy (Wydziału Powiatowego) — do punktu, znajdującego się na załamaniu pasa wyłączenia tejże szosy przy forcie Nr. III i dalej, w kierunku południowym tą samą prawą (wewnętrzną) stroną pasa wyłączenia szosy państwowej Brześć — Kobryń — do punktu, przy którym załamuje się i biegnie w kierunku zachodnim prostą linią wzdłuż północnej (wewnętrznej) strony pasa wyłączenia szosy państwowej, przechodząc mostek na szosie, przez strumyk. Dalej granica łamie się na południe i biegnie prawą stroną strumyka, aż do prawego brzegu rzeki Muchawca — i biegnie w kierunku zachodnim prawym brzegiem rzeki Muchawca, a dalej północną stroną pasa wyłączenia rzeki, aż do punktu leżącego na linii przedwojennej administracyjnej granicy miasta, następnie zaś łamie się w kierunku południowym, przecina rzekę Muchawiec i dochodzi do punktu, leżącego na południowej stronie ścieżki holowniczej. Od tego punktu granica łamie się w kierunku zachodnim i, biegnąc ścieżką holowniczą rzeki Muchawca, dochodzi do punktu, znajdującego się w narożniku granic gruntów wsi Wólka-Podgorodzka i posiadłości gminy miasta Brześcia na przedłużeniu ulicy Dąbrowskiego. Dalej granica biegnie łamaną linią — najpierw w kierunku południowo-zachodnim i południowo-wschodnim wzdłuż wschodniej granicy ziemi miejskiej w uroczysku „Soja” — do punktu, znajdującego się naprzeciwko końca grobli, łączącej Przedmieście Wołyńskie i wzgórze Wólki-Podgorodzkiej, a potem w kierunku południowo-wschodnim, przecinając grunta wsi Wólki-Podgorodzkiej do północnego końca powyższej grobli i załamując się, biegnie prawą stroną (wewnętrzną) omawianej grobli w kierunku południowo-zachodnim, aż do punktu, znajdującego się przy drodze polnej (gminy wiejskiej), łączącej Przedmieście Wołyńskie z Wólką-Podgorodzka. Od tego punktu granica, przecinając powyższą drogę polną, biegnie przez tor kolejowy linii Brześć — Chełm na południowy zachód, przecina szosę Kowelską i załamuje się w kierunku północno-zachodnim i, biegnąc połud-

niowo-zachodnim skrajem Wołyńskiego Przedmieścia — dochodzi do punktu, położonego na południowo-wschodnim brzegu starej zatoki rzeki Buga. W tym punkcie granica załamuje się i biegnie w kierunku północno-wschodnim, brzegiem wspomnianej zatoki, przecinając po drodze szosę państwową Brześć — Kowel, aż do punktu, położonego przy pasie wyłączenia tejże szosy państwowej Brześć — Kowel, obok mostu. Dalej granica załamuje się w kierunku północno-zachodnim i prawą (wewnętrzną) stroną pasa wyłączenia szosy państwowej Brześć — Kowel biegnie aż do punktu, dotyczącego szosy Brześć — Warszawa. Od tego punktu granica łamie się w kierunku północno-wschodnim i załamując się, biegnie prawą (wewnętrzną) stroną pasa wyłączenia szosy Brześć — Warszawa do punktu, położonego na lewym brzegu rzeki Muchawca, poczem przecina rzekę Muchawiec i dochodzi do punktu, położonego na prawym brzegu rzeki Muchawca i biegnąc dalej w kierunku północno-wschodnim, przecina szosę, prowadzącą z miasta do twierdzy, stanowiącą przedłużenie ulicy Jagiellońskiej — dochodzi do punktu, położonego przy zbiegu szosy Brześć — Twierdza (przedłużenie ulicy Jagiellońskiej) i szosy strategicznej. Od tego punktu granica łamie się w kierunku zachodnio-północnym i biegnąc prawą (wewnętrzną) stroną pasa wyłączenia szosy strategicznej, dochodzi do punktu, znajdującego się na południowej (wewnętrznej) stronie pasa wyłączenia Alei Kasztanowej, — następnie załamuje się w kierunku północno-zachodnim i biegnie południową stroną pasa wyłączenia Alei Kasztanowej — do punktu, położonego na tejże południowej stronie pasa wyłączenia Alei Kasztanowej. Załamując się w tym punkcie i przecinając Aleję Kasztanową, granica biegnie dalej w kierunku północno-wschodnim prawą (wewnętrzną) stroną drogi strategicznej i zamyka się, przecinając szosę na Czernawczyce i tor Warszawski.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 marca 1929 r. o rozszerzeniu granic miasta Brześcia n/B. w powiecie brzeskim, województwie poleskim (Dz. U. R. P. Nr. 20, poz. 187).

Prezes Rady Ministrów: *Świtalski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski*.

355.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 15 marca 1929 r.

w sprawie kwalifikacji zawodowych do nauczania religii prawosławnej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych.

Na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 26 września 1922 r., dotyczącej kwalifikacji zawodowych do

nauczania w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 15 września 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 864) zarządzam co następuje:

§ 1. Kwalifikację zawodową do nauczania religii prawosławnej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich państwowych i prywatnych stanowi stopień magistra teologii prawosławnej, otrzymany na studium teologii prawosławnej Uniwersytetu w Warszawie.

Osoby, które ukończyły wydział teologii prawosławnej jednego z uniwersytetów zagranicznych, celem otrzymania kwalifikacji zawodowych, o których wyżej mowa, po uzyskaniu w uniwersytecie państwowym w Polsce nostryfikacji swoich dyplomów, muszą ponadto wykazać dostateczną znajomość języka polskiego przez zdanie osobnego egzaminu.

Dopóki niema dostatecznej liczby kandydatów tak wykwalifikowanych, można uzyskać określone wyżej kwalifikacje zawodowe przez złożenie egzaminu „specjalnego” z religii prawosławnej, ustanowionego przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego. Program i regulamin tego egzaminu unormuje osobne zarządzenie.

§ 2. Za posiadające kwalifikację zawodową do nauczania religii prawosławnej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich uznaje się również osoby, które przed końcem grudnia 1924 r. odbyły co najmniej 2-letnią praktykę katechetyczną w Polsce, uznaną przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w porozumieniu z właściwą władzą duchowną, za zadowalającą i bądź

- a) ukończyły przed dniem 1 października 1917 r. jedną z czterech akademii duchownych: w Petersburgu, Moskwie, Kazaniu i Kijowie ze stopniem doktora, magistra, kandydata lub rzeczywistego studenta, bądź,
- b) ukończyły przed dniem 1 października 1917 r. z dyplomem pierwszej kategorii seminarjum duchowne prawosławne, oraz ukończyły z dyplomem jeden z wydziałów uniwersytetu, przytem, o ile chodzi o uniwersytety rosyjskie — przed dniem 1 października 1917 r., bądź
- c) ukończyły przed dniem 12 stycznia 1925 r. z przepisaniem egzaminami wydział teologii prawosławnej jednego z uniwersytetów w Grecji, Bułgarii, Jugosławii i Czechosłowacji, przytem ten ostatni uniwersytet tylko po złożeniu egzaminu dodatkowego przy studium teologii prawosławnej Uniwersytetu Warszawskiego; bądź
- d) ukończyły przed dniem 1 października 1917 r. z dyplomem pełny kurs uniwersytetu lub innego wyższego zakładu naukowego w b. cesarstwie rosyjskiem, jeśli właściwy konsystorz lub kolegium, wyznaczone w tym celu

przez władzę duchowną, stwierdzi ich dostateczne wiadomości w zakresie nauk religijno-kościelnych.

Przez uniwersytety, względnie wyższe zakłady naukowe, rozumie się szkoły, wymienione w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 183).

§ 3. Za posiadających kwalifikacje zawodowe do nauczania religii prawosławnej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może uznać:

1. nauczycieli religii prawosławnej, którzy przed upływem r. 1923: ukończyli 30 lat życia, odbyli 5-letnią praktykę katechetyczną, z czego co najmniej 2 lata w szkołach średnich ogólnokształcących lub seminarjach nauczycielskich, uznaną przez Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w porozumieniu z właściwą władzą duchowną, za zadowalającą i bądź

- a) przed dniem 1 października 1917 r. ukończyli przynajmniej 6 semestrów w akademjach duchownych prawosławnych w Petersburgu, Moskwie, Kazaniu i Kijowie, o ile studja wyższe będą dostatecznie udowodnione świadectwami prac seminaryjnych, egzaminów półrocznych i t. p., bądź
- b) przed dniem 1 października 1917 r. ukończyli ze stopniem studenta pełny kurs seminarjum duchownego w granicach byłego cesarstwa rosyjskiego lub przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia — na ziemiach Rzeczypospolitej Polskiej;

2. nauczycieli religii prawosławnej, którzy, choć nie mogą wykazać się studjami wyższymi, wskazanymi w punkcie a), czynią jednak zadość wymienionym w p. 1 (ustęp pierwszy) innym warunkom, jeśli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w porozumieniu z właściwą władzą duchowną, uzna ich pracę naukową lub pedagogiczną za wybitną;

3. nauczycieli religii prawosławnej, którzy przed 1 stycznia 1923 r. ukończyli przynajmniej 40 lat życia oraz przed tymże terminem 12 lat praktyki katechetycznej, z czego co najmniej 5 lat w szkołach średnich ogólnokształcących lub seminarjach nauczycielskich, jeśli Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, w porozumieniu z właściwą władzą duchowną, uzna pracę tę za zadowalającą.

§ 4. Osobom, które uzyskały kwalifikacje zawodowe na podstawie §§ 2 lub 3, wyda dyplomy nauczycieli religii prawosławnej szkół średnich ogólnokształcących i seminarjów nauczycielskich Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, który władny jest uzależnić wydanie dyplomu od stwierdzenia należytego władania w słowie i piśmie językiem polskim w wypadkach, gdy ubiegający się o dyplom nie ukończył polskiej szkoły średniej ogólnokształcącej lub polskiego seminarjum nauczycielskiego, lub polskiej szkoły wyższej.

Osoby te winny wnieść, w ciągu 6 miesięcy od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, udokumentowane podania drogą służbową do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

§ 5. Osoby, które w sposób określony w § 1 (ustęp trzeci) niniejszego rozporządzenia uzyskają kwalifikacje zawodowe do nauczania religii prawosławnej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich, otrzymają dyplomy od właściwej komisji egzaminacyjnej.

§ 6. Osoby, które przystąpiły do nauczania religii prawosławnej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia, mają do dnia 1 lipca 1931 r. prawo nauczania religii prawosławnej, z powyższym zaś terminem prawo to tracą, o ile nie nabędą kwalifikacji, określonych w powyższych paragrafach.

§ 7. Osoby, wstępujące do szkolnictwa po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a nie posiadające przepisanych kwalifikacji, Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego może dopuścić do nauczania, jednak na okres nie dłuższy niż czteroletni.

§ 8. Wszystkie osoby, niezależnie od uzyskanych kwalifikacji zawodowych do nauczania religii prawosławnej, muszą posiadać kanoniczne zezwolenie od właściwej władzy duchownej do udzielania nauki religii prawosławnej w szkołach średnich ogólnokształcących i seminarjach nauczycielskich.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem pierwszym następnego miesiąca po jego ogłoszeniu.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia
Publicznego: *Świtalski*

356.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 29 kwietnia 1929 r.

o uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego.

Na podstawie art. 7 punkt d) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 6 rozporządzenia Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 lutego 1929 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie cjanków, żelazocjanków, błękitów oraz ługu potasowego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 180) uzupełnia się następującym ustępem końcowym:

„Za żelazocjanki potasowe i sodowe, błękity paryski i „Milor” oraz ług potasowy, wywiezione w okresie od 1 stycznia 1929 r. do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, może Ministerstwo Skarbu przyznać zwrot ceł według norm, wymienionych w niniejszym rozporządzeniu”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Skarbu: *Ignacy Matuszewski*

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*

357.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SKARBU, PRZEMYSŁU I HANDLU ORAZ ROLNICTWA

z dnia 15 maja 1929 r.

o ulgach celnych.

Na podstawie art. 7 punkt b) ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. w przedmiocie uregulowania stosunków celnych (Dz. U. R. P. Nr. 80, poz. 777) zarządza się co następuje:

§ 1. Poniżej wyszczególnione towary opłacają cło ulgowe, którego wysokość w stosunku do cła normalnego (autonomicznego), wynosi odpowiedni procent, uwidoczniony w poniższej tabeli:

Pozycja taryfy celnej	Nazwa towaru	Cło ulgowe w % cła normalnego (autonomicznego)
z 77 p. 2. b)	Rurki szklane maszynowo ciągnięte do wyrobu ampulek i t. p. — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 102 p. 1	Dwutlenek baru	20
z 108 p. 4. a)	Kwas azotowy, skoncentrowany (powyżej 40° Be), nitroza (mieszanka kwasu azotowego z siarkowym)	75
z 148 p. 5.	Drut srebrny specjalny t. zw. topikowy, do wyrobu bezpieczników — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 150 p. 4. a) i b)	Walce utwardzane o średnicy 750 mm. i wyżej dla hut — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 153 p. 1. a) I	Formy stalowe „wlewnice” obrobione do wyrobu rur żeliwnych, lanych systemem odśrodkowym — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 155 p. 1. lit.	Drut stalowy hartowany do wyrobu szczotek — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	30
z 166	Płatki aluminiowe do wyrobu materiałów wybuchowych — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20
z 177 p. 3.	Fibra wulkanizowana	30
z 177 p. 6. b) III i p. 11. a) i b)	Papier wymieniony w poz. 177 p. 6. b) III i p. 11 a) i b), do wyrobu papieru światłoczułego — za pozwoleniem Ministerstwa Skarbu	20